

OZSVÁTH ZSUZSA

Váltás

Ilus tudja, már nincs sok hátra. Most sem érti, mi tartja benne a lelket, de akármi is legyen, biztosan belezsibbad a karja. Néha vad ötlete támad: az Isten tartja őt, húzza vissza a grabancánál fogva, mikor ismét rápattanna a hülyeségre. Az Isten, gondolja. Még azt is gondolja mellé, hogy hmm, s végül ez a hmm dönti el az egészet. Az Isten jobb, ha távol tartja magát tőle. Meg ha közel próbálna férkőzni, hát miért lenne az jó? Egyszer csak meglátná az Istent és rögtön kiábrándulna, mert mondjuk, kék szeme van, ő meg zöldre vagy barnára számít, és akkor sóhajtana, hogy jobb lett volna, ha távol tartja magát tőle ez az Isten és megmarad olyannak, amilyenek elképzelte a lelki szemeivel. És nem kéne még azon is sopánkodni, hogy nekem ez a zöldszemű sárga foltokkal a szivárványhártyájában inkább ne segítsen, ha akarna se, hanem akkor inkább senki. A sokszavas emberek azt mondanák Ilusra, hogy ez a lány túlon túl idealista. Még az Istennel szemben is elvárásokat támaszt. Ezeknek a sokszavas embereknek valószínűleg igazuk is lenne, ha tudnák, hogy Ilus azért gondol ilyen vadakat, mert már teljesen elszállt az esze a kétségbeeséstől. Annyiszor gondolja, hogy neki már nincs sok hátra, hogy a gondolat tudássá csiszolta és immáron tudja, hogy neki, bizony, nincs már sok hátra.

Már oly régóta hulla, hogy így tovább élni sem lehet. Az ember tudja, mikor ér véget a dolog, olyankor mindentől messze megy, jó messzire el, és ott megvonja a vállát.

Amikor az emberek olyanokat mondanak, hogy ez az élet így meg úgy, az csak azért élet, mert ők élnek. Az élet az élőkétől van. Ha nincsenek élők, csak bolygók vannak meg űr, és ha akad is egy-egy idegen bolygón élet, azaz víz meg esetleg nagyon kezdetleges akármi, hát az sem nevezhető életnek, mert senki nem tud róla, mert nincs olyan tudat, amely akár csak megsejthetné, hogy ott valami olyan történik, amellyel egy másik tudat majd kezdhethetne valamit. Így hát, amikor azt mondják, hogy ebben az életben nem történik semmi jó vagy ez az élet szar, hát ilyenkor is mind az életet ünneplik, és az élet gyűlöletével is önmaguk létjogosultságát bizonyítják. Ha nem lenne ez a szar élet, akkor csak a bolygók keringenének a rettentő űrben. Ami – végül is – nekik, már hogy a bolygóknak, ugyanúgy nem jelentene semmit, mint az embernek sokszor ez a szar élet. És akármennyire is nulla

OZSVÁTH ZSUZSA zs-vel és th-val. Echte nagyváradi. Nyert már irodalmi (Kortárs Hangon) és dalszövegíró (MR2 Petőfi rádió) pályázatot is. Publikál a kolozsvári Helikonban, valamint magyarországi (Agria) megjelenése is volt már.

értelme van az egész élésnek, azért csak lehetetlen letagadni. Hadakozhat az ember, vagy ki is nyírhatja magát, attól még az élet köszöni, elvan. Amíg van mire köpködni, meg amíg van, aki köpködjön, addig élet is van. Addig meg – lehetőség szerint – érdemes kezdeni vele valamit.

Nyika levele

Május közepe volt. Nyika fel-alá járkált a szoba közepén, egész testén ideges hullámok söpörtek végig. Mintha várna valamit. Néha odament az ablakhoz és hosszú percekig nézett az utca vége felé, de mivel nem érkezett meg, amire várt, feladta, otthagya az üveges tekintetű ablakot és folytatta a kényszercselekvést. Kisvártatva előkotort egy ív papírt, tollat is kerített, és nekifogott írni:

Feladom, baszki.

Azt mondtad, csak tegyem a dolgom, ne törődjek egyébbel, azzal főleg ne, hogy másnak hogy szuperál a dolog. Bár ezt legfőképp az írásra értetted; én csak írjam, amit írok, majd alakul, aminek alakulnia kell, és ne akarjak megfelelni senkinek.

Hát teszem bele a lábam. Ez a „nem törődés” amennyire szép és helyes elméletben, a gyakorlatban legalább annyira magányos. El vagyok keseredve. Olyan ez, mint egy nyamvadt keresztút: cipelem magamat. Egyre távolodom a mellettem mozgóktól, egyre apróbbak, egyre ritkábban intenek vissza, és a távolsággal egyre többször üt be a paranoia, hogy azok a kósza intések valójában beintések, mert a magam dolga fontosabb, mint rostokolni a tömeggel. Még így is engem érdekel jobban, hogy megbántok-e valakit, mint viszont, milyen egy érzelgős hülye vagyok.

Csak arra vágyom, hogy néha odajöjjön valaki és megveregesse a vállam (de ne nagyon, hiszen cipelem magam, nehogy elejtsem), vagy letörölgesse homlokomról a verejtéket, pedig én a homlokomról nem szoktam izzadni, na, mindegy, szóval tudom, hogy csak ennyit tehetnek, ez az én dolgom, ráböktem egy útra, erre van az arra, hát egy darabig kettesben maradunk. Ha megerőltetem a kisagyam, hozzánk csapódik még az igazság meg az élet, így leszünk az út, az igazság és az élet, miközben én cipelem magam. Potyog a veríték és bűdös vagyok, mint állat.

De nem adom fel, baszki.

Az ember soha sincs teljesen egyedül, hiszen folyamatosan más emberek járnak-kelnek a fejében. Egyszer valaki azt mondta, ha hiányzik valaki, elég

csak rá gondolni és már ott is van. Sőt, ennél közelebb aligha kerülhet, mert a gondolat beszivárog a lélekbe, az meg eláztatja szomszédját, a szívet, a test pedig magába issza a nedvességet, tiszta mágia. Minek szomorkodni hát? És mégis, milyen furcsa, hogy csak kell a test, az érzékszervek nem szeretnek emlékezetből dolgozni, az nem olyan, és ekkor a varázslat besértődik és szertefoszlik, huss, csá! Magamra maradok. Nem vagyok teljesen egyedül, mert folyamatosan fel-alá járkálnak az emberek, ott csoszognak a fejemben és mégis, millió fényév messzeségből intenek felém és úgy érzem, hogy valójában ezek beintések és már szégyellem is magam, felhúzom a cipzárt, begombolom a kabátot, és az összes végtagom a földet súrolja, úgy lógotom magam, mint kutya a fülét.

Szomorú vagyok, nem is emlékszem, hogy miért, de szomorú vagyok. Így megyek, csigolyáim összevissza ugrálnak, valaki letörölhetné homlokomról a potyogó verítéket, én vagyok az út, az igazság és az élet és bűdös vagyok, mint állat.

Baszki.

Egy szóval sem írt többet Nyika. Kifújta magát, összehajtogatta a lapot, és mosolygott, mert már tudta, mit kell tennie.